

Prà de Setembre del 1937

Estimat Pràncip: Etic tota avor,
gouyida de tradar tant a escriure. t.
No és pas que el dia d' avui hegi ni-
gut marcadament diferent dels altres;
el cert és que no ho trobat cinc mi-
nuto per escuriments, per dir-te la illusió
que m' ha fet el teu record. És tan
bon noi Pràncip, que cada dia me'n
convencs més. Has regut molt delicat
amb mi, amb la delicadesa que m'és
contenta proha per me, perquè sapo com
estimo aquesta cosa teva.

Gozo dir que el teu sonet ha regut
el que ha iniciat la meua felicitat
d' avui, que ha permès que pugues tro-
bar-la en les altres petites coses. Feia
dos dies que tenia una gran mala llum
novis, de pensar que si acostava que

la data. Si hagues pogut fer la passon
per alt, hauria donat qualsevol cosa. En
aquest moment ha sigut tan trist per mi
aquest dia, que no podia fer més que es-
perar aquest amb un gran recel. Però
algú vetlla per mi, i si la seva des-
parició me l'va contribuïda una vegada,
ha volgut que aquesta m'hi fes més
avuija.

El poble del senyor de Dalling, ha
vingut a les meves mans així que
m'he despertat; un altre dit; ell m'ha
despertat encimbellat en una safata
de present, molt xirria que m'ha
guarint la dolça vida. L'empujassa-
ment d'aquesta dona tan terrible li
tenia una magnífica representació,
una sabrosa representació que supo-
sa que hi ha de deu haver contat per-
què estava tan avolotada que no
cal creure que hagi gastat mesures.

El teu record, les seves faccions i la
tendresa dels meus germans, per força

haurien d'eliminar el dubte, encara que
no volgues. I el bon humor de les me-
ves companyes, hauria estat de fer el pes.

Recordes que avui fa un any que
em vas escriure per primera vegada? He
volgut llegir aquesta primera carta tua
que queda tan lluny de la nostra con-
dició actual, i m'he convençut que
realment fa ben poca cosa més que a-
quest temps que em coneixes. M'he
acostumat tant a la teua manera de
fer, que em fa l'efecte que la nostra
consciència és molt més vella. Moltes
persones, més de la meua intimitat, em
són fins més desconfegudes i, per tant
no dir ho, fins més indiferents que tu.
Em sabia precisament a peu és de gust. Em
m'he entretingut mai a considerar ho; sé
que és així i m'agrada ho. Fins i va-
rioses filosofies m'interessaria saber el
com i el per què de les meues felicitats;
però jo no em tinc ni la més vaga
idea d'aquesta ciència, ni de moment

en fa cap falta.

Calohà que et faci una pregunta que fa un any que et vohà fe. Bute-
meig hi he pensat molts vegades i mai
no m'he'n trobat l'ocasió.

En el vola d'aquesta primera carta
s'hi llegie: H. R. t. - S. F. o. (1) Ya ~~haja~~
(1) que no és el mateix que S. F. Q. R.!!.

Siè volen dir aquesta inicial? Era
una fantasia teva, o corresponia a
algun nom determinat? Recordo que
quan d'Esperansa m'heu donat la teua
carta, no m'he'n comentat, però no en
he'n trobat res en clar. Fetsa si jo
hagués, hauria en aquella época, t'ho
hauria preguntat. El destí ha volgut
que ho fe amb un any de retard. Si
hi vola fe, no m'he'n se'n dolche!

— Sigue, afición, Marcus! no te les
conceista... Si don que no t'he per de
fe peccat, amb els meus viciués si
llegies aquesta llibre! Si te sep la
situa, et posarà una penitencia més

grossa que no emi peuan li confessor
la cosa, el temps.

Es com he història d'algunes:
Si' que és un llibre en dos volums, si
no recordo malament que ho vaig fer
sua i que fa molt de temps que ha deca-
paragut. Fel que me'n deis no cal
plauy-me'n massa.

És aficionat a aquest tipus de
literatura? És ho imagino però si veia
és li ha cap dels meus manuscrits que si li
senti inclinats. És ho fet una interroga-
tura per separar i et diré que m'he can-
tejat. El Manuscrit en persona en ha dit:
Ei, gues, el Manuscrit per carta, és tunc-
aquesta llibre, però si em veuen a les
manes no els refusa. Toden agrada'm
o no agrada'm me reguis el propi valor,
però no tinc una advertència sentada con-
tra ella. És feliç que en els he llegit.

Vols dir-me quin dels dos té raó
d'acord amb el teu Manuscrit per a les parti-
culars? Ah, i voldria explicar-me la

història del Sr. Gaskill i Mrs. Hoyle? és
la cosa, i si fa un coneixement a
un, ja podria pensar que no és la co-
nèixer de la demanaria.

M'estic adormint. He tingut
els nervis massa temps tot el dia
i ara fallen.

Suposo que avui també en pensa-
tes que et doni les gràcies. S'ha-
te recordat de mi, i del teu meger-
fic sonet. És goss dir el meu meger-
fic dels teus sonets, perquè és ofendre
els altres, però és tan bonic!

Doncs mit Mavis
Afectuosament teva

Alfred